

SUNT OAMENI CARE N-AR TREBUI SĂ MOARĂ NICIODATĂ

Amza Pellea: Norocul Meu

Auzisem de la unul și de la altul că, atunci când este să dea norocul peste tine, dă și gata. Cel peste care a dat norocul a fost regretatul actor Arcadie Donos, cu care am fost prieten și, dacă este cazul, o pot demonstra. L-am întrebat, odată, când am fost acasă la el pe Magheru la numărul 56, apt.27,et.5, în ce sens ați apreciat faptul că Amza Pellea a fost norocul dvs., cum, am aflat de la un alt mare actor, Eusebiu Ștefănescu, azi, când îl pomenesc, aflându-se și el, undeva pe o stea din Carul Mare?

Iată ce mi-a povestit maestrul Arcadie Donos: „Prin anii 1951-1952, am poposit la Timișoara. Împreună, pe atunci, cu scenaristul Constantin Chiriță și operatorul Willy Goldgraber formam comisia de examene preliminare a Institutului de Artă Cinematografică. Prima candidată a fost Gertrude: «Tovarășe Donos, sunteți norocul meu, am fost exmatriculată din institut din cauza biografiei, vreau să mai dau o dată examen». Am rămas încurcat: «Bine, am hotărât, deocamdată șezi aici lângă Chiriță și scrie procesul-verbal, nu avem secretară». S-a așezat lângă Chiriță și acolo a rămas. S-au căsătorit și a ajuns o cunoscută profesoară universitară.

Dar norocul meu întârzia să apară. Aveam candidați pentru toate secțiile, doar pentru actorie nici unul ca lumea. E dezastru, gândeam, când s-a deschis ușa deșirându-se înăuntru un vlăjgan cu nasul cam acvilin, tip de țaran din Câmpia Română. I-am șoptit lui Chiriță: «Uite-l pe Mitrea Cocor (începusem să lucrăm la scenarizarea romanului pentru Studioul Actorului de film), acesta, dacă nu-i chior, îl luăm la București». M-am dus la el: «Ai venit să dai examen?». «Venii, pentru o fată». «La actorie?». «La actorie!». Îmi răspunde scurt, parcă înadinsă să nu-l pot «examina». «N-a intrat încă nici o fată la secția actorie», caut eu să lungesc vorba.

«Îi spusăi eu», a început el să râdă și a dat să plece. L-am oprit: «Dumneata ai pregătit ceva?». «Pregătii eu multe», și iar a dat să plece. Am început să explic câte ceva despre arta cinematografică, despre Institutul de Cinematografie. M-a oprit brusc: «Dar primiți și cu Școala Medie de Energie Electrică?». «Da, primim!». «Asta am vrut să știu!». Și chiar a plecat. L-am întâlnit în fața localului în care luam masa, l-am invitat cu noi. Acolo ne-am dezlănțuit: el cu întâmplările lui oltenești, eu cu ale mele basarabene. La plecare ne-a spus: «Mai trec eu pe la dvs.». Mi-a părut rău că nu am dat recomandarea acolo, per loc, căci nu s-a arătat nici în prima, nici în a doua zi, ci abia în ziua plecării noastre la București.

I-am dat recomandarea împreună cu adresa mea, cum o dădusem la toți candidații, pentru a le oferi ultimele detalii în privința examenului. În ziua numită s-au prezentat toți, în afară de «norocul meu». Seara m-a sunat Chiriță: «Ți-a venit norocul?». «Nu!». «E dezastru», am auzit la celălalt capăt al firului. Și totuși, a doua zi, când am coborât să plec spre institut, «norocul meu» mă aștepta la intrare: «Scăpai trenul». Nu l-a interpretat pe Mitrea Cocor, în schimb ni l-a dăruit pe Mihai Viteazul: Amza Pellea”.

P.S. Într-o zi de septembrie a anului 2014, la Librăria Humanitas, în prezența unui numeros public, lumea de pe lume, cum ar fi zis Amza Pellea, autorul cărții „Să râdem cu Nea Mărin”, în prezența fiicei sale Oana Pellea, a avut loc lansarea cărții menționate. Am fost înăuntru și chiar am vorbit despre Amza Pellea, spunându-le celor de față că, în memoria actorului, am înființat un salon de satiră și umor „Amza Pellea”, care continuă să se bucure de succes.

Pe cartea lansată actrița Oana Pellea mi-a scris următoarea dedicație: „Pentru Geo Călugăru. Cu mari mulțumiri pentru tot ce faceți pentru memoria lui Amza! Oana Pellea, 2014”. În anul 2002, consacrat de U.N.E.S.C.O. drept „Anul Caragiale”, am realizat pentru pagina culturală a revistei „Pentru Patrie”, al cărei redactor eram, un interviu cu maestrul Radu Beligan. Am profitat de oportunitate și l-am rugat să-mi spună câteva cuvinte despre Amza Pellea, pe care știam că-l prețuia și admira din tot sufletul. Amabil, Domnia Sa mi s-a confesat: „Închin aceste rânduri tuturor oltenilor

care fură împrăștiati prin lume ca sarea-n bucate. Îl revăd pe sălile Institutului de Teatru, filiform și famelic, fiindcă i se retrăsese bursa, ca fecior de chiabur...



Ulterior s-a dovedit că era o acuzație neîntemeiată. Din superba lui făptură rămăseseră doar niște ochi incendiari.

L-am văzut într-o producție a clasei lui Alexandru Finți, jucând pe Trigorin din Pescărușul lui Cehov. Am simțit de la primele momente stofa unui autentic artist, mistuit de neliniști și certitudini, de o mare finețe și noblețe spirituală. Flăcăul din Băilești era un prinț al spiritului, o ființă de o delicatețe suavă. L-am îndrăgit și l-am admirat de la început, fiindcă viețile noastre s-au împletit la un moment dat. Am trăit împreună ani de-a rândul în atmosfera unică a Teatrului de Comedie, mereu fascinat de personalitatea lui nepereche. Teatrul și filmul românesc au avut uriașa neșansă să piardă unul după altul trei giganți: pe Toma Caragiu, pe Amza Pellea și pe Octavian Cotescu.

Nu ne vom consola niciodată de imensul gol lăsat de acești miraculoși actori. Dar Amza era mai mult decât un mare actor. E un om de care fiecare dintre noi avea nevoie.

El aducea în dulceața prieteniei un umăr zdravăn de care te puteai sprijini în clipele grele, o înțelepciune care venea de departe, din străbuni, o cinste și o curățenie morală fără nici o umbră. Generos și bun ca o pâine de la țară, scăpărător de inteligență, plin de fantezie și farmec.

Cu Domnica în dreapta și Oana în stânga, el înfățișa tabloul unei fericiri simple al unei împliniri pe deplin meritate. Sunt oameni care n-ar trebui să moară niciodată. Filmele ne-au păstrat umbra și ecoul lor".

DOR DE AMZA PELLEA

A trecut peste un sfert de veac.
Mi-e dor de tine, Amza, și nu știu,
Zădărnicii vieții, nici un leac.
Azi, fără tine, mi-e frig și pustiu.
Până la tine-n orașul Băilești
E timp destul pentru o rugăciune...
Luminează gutuile-n ferești,
La Băilești, umorul nu apune
E ca și la tine, al locului, acasă
A crescut ca iarba și e bun de coasă.



GEO CĂLUGĂRU
Membru U.S.R

0%

User Rating: Be the first one !